

На фото: Російські контрактники позують на тлі спаленого ними будинку

Все що я напишу це правда. Хочу щоб ми не забували ці вчинки. Це три історії, про три пекла на землі, на нашій землі. Про які роповіли мені люди, що побували там. ГПАП 1 автобусна станція, колишня закрита в'язниця для тортур. У цій в'язниці не було людей, там працювали звірі. Хлопців і дівчат не просто вбивали. А наскільки можна болісніше. Турнік — пристрій, на якому підвішували людей, в різних позах. З часом кістки виходили з суглобів. Мухомор, паяльником випалювали порожнини рота. Роза, трубку вставляють в задній прохід, потім вводять колючий дріт через трубку в пряму кишку. Трубку витягують а дріт залишається. Дріт потім висмикують.

Знаменитий хрест. Там в одному з залів висів хрест, зварений з рейок. До хреста прикручували дротом полонених і били струмом. Вовчий оскал, великим напилком сточували зуби в роті. Лещата, затискали голову в лещата, і зверху крапала кипляча смола. І знаменита утроба. Копали яму заввишки метр, навпочіпки в ряд усаджували полонених і заливали по шию бетоном. При висиханні бетон, стискаючись, ламав всі кістки.

Як проходили допити. Зазвичай був улюблений варіант — «пилосос». На голову одягали протигаз і перекривали кисень. І полоненого, що задихається, починали забивати ногами. Коли він непритомнів, йому вприскували хімію, і починалося все наново. Це продовжувалося годинами. Інший варіант це берізка. Полоненого ставили на стілець, наперед зав'язавши руки за спиною. На голову одягали петлю, яка була зав'язана над головою до щаблини. Вибивали стілець, і людина задихалася висячи в шибениці. Коли непритомнів, його відкачували і знову вішали.

За будівлею була стіна, там розстрілювали людей. Часто їх ставили до стінки, і 2–3 рази стріляли поверх. Це вони так жартували. Потім вбивали. Іноді прикутих поранених давали на розтерзання собакам. Це ГПАП1. Більшість катів були вузькоокі. Це я непроста сказав. Вони головні герої цих історій.

Я прошу вас, не читайте ці рядки. А вберіть їх як воду в свою кров. Це не байки, це марення в ночі божевільного, що позбувся розуму. Це страждання і муки тих, хто залишився там, і тих небагатьох хто вижив. І вони хочуть померти, чим жити, це пляма і біль в душі засіла в них назавжди. Я хочу запитати перш ніж продовжити.

Це я написав би на кожній стіні нашого міста. Шкода що не кожному дано це зрозуміти. Якщо я писатиму про готель «Чайка». У підвалі якого 48 біженців, завалених плитами, поїдали один одного з голоду. Або про тих хто проходячи мимо чув крики з під землі, і

стукоти. Але він проходив мимо. Я пишу це, і це нас не забуде.

Якщо у вашому районі є будівлі, в яких розташовувалися військові. Тобто порожні на даний момент. Прошу викладати адресу. І приблизне місце розташування будівлі. Це важливо для мене. Завтра я розповім історію інших брам пекла в Грізному.

Двоєрідний брат моєї матері, особисто знав жінку яка збожеволіла. І від того що відбулося на її очах. У підвалі будинку, в якому їх завалило їй довелося є чоловіка. І на її руках там померла її дитина. Після цього вона кидалася на дітей.

Я провів не мало часу, у пошуках людей які мало бачили світла. І те, коли виводили щоб катувати. І примусити розповісти їх що їм довелося пройти, це було вкрай складно. Лише одне мені допомагало, це я сказати не можу.

Інші ворота це інтернат глухонімих на «Хвилинці». З 2000 по 2006 рік закрита в'язниця (секретка). Шукаючи одного зниклого хлопця, мене повідомили що з цієї будівлі з'їхали військові. Тепер трохи про це місце. Там було декілька будівель, одна з мавпятиком для відмазки. Але друга будівля і її підвали, служили машиною смерті. За день до нас туди приїхали наші захисники з Меморіалу.

Нах ец хьумш. Вони знайшли в одному з кабінетів документи і фотки в'язнів. І як жалюгідні боягузи дали структурам у себе їх вилучити. Пофоткали мавпятики і виїхали додому. Ми приїхали, і нас не пустили. На свій ризик ми проникли із заднього боку через іншу військову частину, уряд дав команду робітникам, що знаходилися там, протягом тижня тижня знести будівлі. У нас було мало часу. Серед робітників опинився хлопець, який нам допоміг. Далі я розповім, що там було.

Ось про цей ОМОН далі і підуть мої рядки.

Я продовжу. Це місце було будинком смерті, в нім пропали майже 400 людей, навіть більше. І його господарі були ті душогуби з ГПАП1. Это Хантимансійській ОМОН, що іменували себе СОМ. Над входом в підвал де вбивали в'язнів було написано великими буквами. ДОПОМОЖЕМО ПОМЕРТИ!

Це були останні слова що читали перед входом в печеру наші брати і сестри! А на будівлі виднівся виразно напис, НАМ ПО..Й ВАШЕ ГОРЕ! У підвалах було декілька камер. У них не було нічого, ні вікон ні світла, одні бруд, волога і бетон. У 1-ій камері тримали чоловіків, всі стіни були списані арабською, й іменами. У другій камері тримали дівчат і жінок. Я не говоритиму що там було на стінах. Але багато що було написано кров'ю, ті, хто писали, розуміли що помруть. Я ЖИВА? Діана. Я НІЧОГО НЕ БАЧУ, Я ПОМЕРЛА ТУТ Зарета 2001. АЛЛАХЬ ДОПОМОЖИ, Маліка 16 років. Багато горя на цих стінах, і багато сліз і крові ввібрали вони в себе. Всі ці написи і слова, мені важко говорити. Наступного дня коли ми приїхали, камери хтось підпалив шинами. І кіптява осіла на стінах.

Цих дівчат по-звірячому гвалтували щодня. Над майже кожним ліжком вбивць були фото цих дівчат в голому вигляді. Були і убиті ними як пам'ять. Ці фото знаходили робітники, але відразу спалювали. Гвалтували і біля камер з чоловіками, що вони чули

крики своїх сестер. Хто намагався допомогти, того катували. Ще там була камера тортур прямо за стіною від в'язнів. Щоб вони чули крики і хрускіт кісток своїх братів і сестер. У цій камері ми помітили дві товсті дошки, вони Використовувалися так: людину клали на одну, а другою накривали. І зверху били величезною кувалдою. Щоб полопали нутрощі. Стіни в цій камері були залиті фарбою багато разів, оскільки кров була скрізь. Вжив один чоловік, йому встигли відрізати вухо. Але він і зараз не всю правду говорить, страх здолав його. Деяких дівчат крали і продавали в це місце, нохчі-виродки. Наступного дня, мене покликала туди одна людина. Те що я побачив, мене вразило, це був кошмар.

Наступного дня коли ми приїхали, виявилось, що робітники знайшли секретні камери. Вони були замуровані. У одній нічого не було. Але були кільця в стінах. А другий прохід в другу камеру проламували на наших очах. Ми зайшли туди. Те що ми там побачили, я запам'ятаю на все життя. Там тримали вагітних, і жінок з грудними дітьми. Залізні ліжка, над кожним висить напівзігнутий лист заліза. Прив'язаний дротом до стелі. У них вкладали дітей. Приміщення все у волозі, в бруді. Ні вікон, ні світла. У дальньому кутку стояв дивний апарат, і поряд вся стіна в крові. Як ми з'ясували на нім рубали пальці, припікали об маленьку піч що стояла під ним. і руку обтирали об стіну. І це все в кімнаті де тримали жінок з грудними дітьми. Швидше за все ці діти народилися там. Ні вони, ні їхні матері не вижили.

І третє місце смерті! Воно функціонує і сьогодні. З 2000 року по сьогоднішній день! Якщо з'єднати торттури ГПАП1. И жорстокість СОМа, не буде і 10 відсотків того, що відбувається там. У це місце не пускають навіть нашого президента, і будь-яку владу нашої землі. Тільки пряме підпорядкування кремлю. Звідти ніхто не повертався. Біля Малих Атагів. Секретна база. Проїздити це місце вночі було ризиком для життя будь-якого водія. Якщо зупинять, міг не доїхати до дому. Один нохчи працював там, він розповів до своєї загибелі про це місце. Позаду цієї частини поле, в землю вкопані клітки метр на метр. У кожній клітці голий в'язень, просто неба. Він знаходиться там майже завжди, не може лягти, встати, сісти. Всь скручений в клітці. Цей хлопець говорив, що там дівчата і хлопці, і зовсім молоді. І немає жодного нормального, всі втратили розум, гавкають і виють ночами. Обросли, брудні, дикі. Це місце є і зараз. І воно вселяє страх всім, своїм мовчанням і тишею. За 200 метрів люди п'ють чай, і відпочивають. А там хтось вмирає від страждань, теж хочуть цей чай і хочуть жити.

Одкровення російського окупанта про звірства в Чечні.

І під час першої, і під час другої війни в Чечні я сам побачив немало смертей, бачив убитих людей. Бачив безліч поранених дітей і дорослих, що стали каліками. Бачив горе, кров і сльози.

І у той час, і тепер почув немало історій про звірства, що кояться російськими військовими відносно мирних жителів. Причому що примітно, більшість цих злочинів здійснювали так звані «контрактники».

Тобто військовослужбовці, які проходять службу за контрактом. Не 18–20-річні молодики, а достатньо дорослі чоловіки. Жителі Чечні зазвичай зуть їх найманцями. І це

визначення, на мій погляд, підходить для них краще за все. Адже ці люди їдуть на війну, їдуть вбивати інших за гроші. Хочуть побудувати своє щастя на горі, крові і нещасті інших. Таких навіть самі солдати, ті, хто призваний на термінову службу, як я зрозумів, не поважають і навіть ненавидять.

Під час однієї з моїх поїздок на конференцію до Москви, це було влітку минулого року, мені зустрівся колишній російський солдат, який служив в Чечні у 1999–2000 роках. Ми були в одному купе, познайомилися, розговорилися, разом пообідали. Він трохи випив, і якось мимохідь розповів мені історію, яка вразила мене до глибини душі. Я його не просив мені про це розповідати, але його чомусь потягнуло на відвертість.

За словами цього колишнього військовослужбовця, назвемо його Володимиром, справа була взимку 2000-го року, а точніше в кінці січня. Підрозділ, в якому він служив, кинули на «зачистку» в район селища «Берізка», що розташоване по Старопромисловському шосе міста Грізного. Серед них було багато контрактників, яких солдати-строчники називали «контрабасами». І всі вони, як стверджував Володимир, практично завжди були п'яні.

У той час в Грізному були дуже мало людей, оскільки запеклі бої за місто ще продовжувалися, і всі хто міг, втекли звідти, кинувши свої житла і все майно.

У одному з будинків, за словами Володимира, військовослужбовці наткнулися на сім'ю з семи осіб. Дорослих чоловіків і жінок, а також молодих хлопців і двох малолітніх дітей солдати відразу ж розстріляли. У живих залишили тільки дівчинку, років 13–14-ти, єдину дочку убитих господарів будинку.

Будинок був розграбований, як втім, і всі довколишні будинки, кинуті господарями, а потім підпалений. Дівчинку солдати закинули в БТР і привезли на місце своєї дислокації, у селище Загряжський в Старопромисловському районі.

Володимир розповідав, що практично протягом тижня дівчинку гвалтували офіцери цього підрозділу. Відбувалося це щоночі, а нерідко і вдень. Вдосталь познущавшись з дитини, командири віддали її потім на розтерзання контрактникам.

Те, що з нею коїли ці нелюди, не піддається опису. Її били і гвалтували по декілька годин щодня. Причому не тільки поодинці, але і групами по декілька. Дівчинка часто непритомніла, і її приводили до тями, обливаючи холодною водою.

Через декілька днів безперервних знущань вона була практично напівмертвою. Дівчинка могла померти у будь-який момент, і тоді її вирішили, як заявив один з контрактників «востаннє використати з користю для справи».

Як розповідав Володимир, напівживу, роздягнену догола дитину підвісили за руки в одному з підвальних приміщень так, що її ноги ледве торкалися підлоги. Потім туди привели затриманого раніше молодого хлопця. Протягом декількох днів нещасного жорстоко били і кували, вимагаючи сказати, де захована зброя, і вказати місцезнаходження бойовиків. Але той наполегливо мовчав, не зважаючи на бузувірські

тортури, які до нього застосовувалися озвірілими контрактниками.

Вони припікали йому тіло розпеченим залізом, кололи і різали ножами, били палицями і важкими армійськими черевиками, але хлопець постійно твердив, що він нічого і нікого не знає, оскільки зовсім нещодавно повернувся з Росії. Володимир знав, що ні в цієї кривихтної дівчинки, ні в затриманого хлопця немає жодних шансів вийти звідти живими.

Як стверджує солдат, саме йому було наказано привести затриманого в приміщення, де зібралася група контрактників і знаходилася дівчинка. По дорозі він шепнув затриманому, щоб той нічого на себе не наговорював і попередив, що у будь-якому випадку його на свободу не випустять. Хлопця, що ледве стояв на ногах, завели в приміщення і поставили перед розіпнутою дівчинкою.

Контрактники знов зажадали від нього сказати, де він заховав зброю, сказавши, що інакше вони «візьмуться» за дівчинку. Той продовжував мовчати. Тоді один з контрактників підійшов до підвішеної дівчинки і ножом відрізав їй груди. Та дико закричала від болю, а хлопець буквально помертвів, і спробував відвернутися від цього жахливого видовища.

Але його стали жорстоко бити, вимагаючи, щоб він дивився, як «з його провини» вмирає дівчинка. Потім все той же ж контрактник відрізав дитині другі груди, і вона знепритомніла. Хлопець став просити контрактників припинити це бузувірство, і сказав, що випадково бачив, як один з місцевих жителів заховав у водостічній трубі автомат, і назвав місце. Це страшно розвеселило контрактників.

Сказавши, «ну тепер ні вона, ні ти нам не потрібні», вони почали добивати вже і так напівмертву дівчинку. Спочатку їй відсікли ноги сокирою для рубки м'яса, потім відрубали руки, а коли скривавлений обрубок впав на підлогу — відрізували голову.

Шматки тіла кинули у величезний пакет, після чого вивели затриманого хлопця на вулицю. Вони відвели його на пустир, прив'язали до ящика з тротилом, зверху поклали останки дівчинки і підірвали обидвох. Мертву дитину і ще живого молодого хлопця.

Володимир сам плакав, коли розповідав мені це. Він говорив, що «контрабаси» постійно знущалися з людей, вбивали без всякої жалості всіх, незважаючи на стать, вік і навіть національність. Що навіть солдати термінової служби часто ставали об'єктами для знущань з боку контрактників. Володимир зійшов з потягу десь у Воронежі. Більше я його не зустрічав. Правда він залишив мені свій номер телефону і узяв собі мій, але ми так ніколи і не зізвонювалися. Та й навіщо?

Історія, яку розповів цей колишній солдат російської армії, напевно, найжахливіше, що мені довелося почути за всі ці роки. Хоча повторюся ще раз, я чув і бачив немало. На жаль, я не знаю ні імен, ні прізвищ цієї дівчинки і хлопця.

Напевно, їхні родичі, якщо не близькі, то дальні, досі ведуть пошук, сподіваються, що можливо коли-небудь вони повернуться додому, і навіть не уявляють собі, якою болісною

і страшною була їхня смерть. Адже в них немає навіть могили. Їх просто розкидали вибухом на шматки і все. І зробили це військові, які прибули сюди «звільняти» нас від «міжнародних терористів».

Я десь читав такий вираз: «Хто вбивав — буде убитий, хто вбивав за наказом — буде убитий, хто віддавав наказ вбивати — буде убитий». І я дуже сподіваюся на те, що недолюдки у військовій формі, що по-звірячому розправлялися з беззбройними людьми, жінками, дітьми, людьми похилого віку, рано чи пізно будуть належно покарані. І якщо не на цьому світі, то хоч би на тому відповідатимуть перед Всевишнім за свої вчинки.

Асланбек Апаєв, <http://www.kavkazcenter.com/ukr/content/2011/06/12/19281.shtml>

<http://www.news.lugansk.ua/index.php?newsid=2027>